

at han vil svigte sin Anskuelse, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Betalingen, thi jeg tror, at er der noget, som er egnet til at gøre Loven populær, saa er det det, at Arbejdet skal udføres uden Betaling. Hvis vi gør det til en lønnet Stilling, tror jeg, det vil virke som en Hemsko for, at Loven kan blive populær, thi saa vil man sige, at nu er der altsaa Tale om at oprette en hel Mængde nye Stillinger. Paa det Punkt vil jeg derfor haabe, at det ærede Medlem meget kraftigt vil slutte sig til min Anskuelse.

Jeg skal gøre mit til, at det, som er kommet frem her i Tinget om disse Lovforslag, ogsaa kommer frem i Venstres Presse, men saa maa jeg opfordre det ærede Medlem til for sit Vedkommende at udfolde en lignende Bestræbelse, saa at jeg ikke skal opleve det, jeg saa forleden Dag, at et det ærede Medlem venligsindet Blad nøjedes med at skrive, at det ærede Medlem havde holdt et time langt sagkyndigt Foredrag, Punktum — uden at komme ind paa Realiteter. Jeg vil haabe, vi kan hjælpes ad med at faa alting frem i alle Aviserne.

Overfor det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Karen Ankersted) maa jeg med Hensyn til Tobaksrygning sige, at det er et vanskeligt Spørgsmaal, og jeg tør ikke paastaa, at jeg har Ret i min Betragtning. Hvis det derfor er en almindelig Stemning, at en saadan Bestemmelse skal optages i Loven, skal det ikke strande paa mig, om end jeg ikke rigtig ved, hvordan den skal kunne haandhæves. Politiet kan dog vanskeligt optræde. For mig staaer det saaledes, at det er Forældrene og Skolerne, som her maa tage Affæren. Det ærede Medlem vilde sikkert ikke gerne være Politibetjent i saadanne Tilfælde overfor Barnets Forældre, thi disse vilde sikkert gøre en forfærdelig Masse Vrøvl over, at man optraadte overfor deres Børn og, hvis Barnet var genstridigt, bragte det paa Stationen; det er Foranstaltninger, som man maaske neppe nok kan anvende. Men, som sagt, hvis det er en almindelig Stemning, saa tager vi det op i Loven. Jeg tror dog ganske vist ikke, en saadan Bestemmelse vil hjælpe.

Steincke: Det viser sig, at den Forsigtighed, med hvilken jeg bebudede at ville tale, ikke har fundet den rette Paa-skønnelse hos de andre Talere, og jeg er derfor nødt til at søge endnu en Gang at udtrykke mig saaledes, at det ikke kan

tænkes, at Forhandlingen trækker ud paa Grund af mine Udtalelser.

Til det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Karen Ankersted) vil jeg sige, at det er rigtigt, at ogsaa Fattigvæsenet og Skolevæsenet faar en hel Del ekstra Ulejlighed i København og Frederiksberg paa Grund af disse Kommuner Beliggenhed. Det Spørgsmaal skal jeg nu ikke komme dybere ind paa, men i Praksis har det vist sig, at det specielt er Værgeraadsarbejde, som bevirker ekstra Ulejlighed, fordi mange Forældre og Børn søger at undgaa Myndighedernes Indgriben og derfor, da disse Kommuner ligger, som de gør, søger Børnene flyttet til andre Kredse. Det er altsaa det, man vil søge at undgaa.

Det ærede Medlem mente vedblivende, at man ikke under nogen Omstændigheder burde anbringe Børn hos kronisk syge, der modtog vedvarende Fattigunderstøttelse qua kronisk syge. Jeg kan nu ikke begribe, hvorfor man paa Grund af en Hoftebetændelse, en stiv Arm eller et manglende Ben ikke skulde være i Stand til at opdrage Børn; det afgørende er, hvordan Hjemmet er, og ikke, ad hvilken Vej det paa Grund af den bestaaende Lovgivnings Utilstrækkelighed eller Urimelighed er nødt til at subsistere.

Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Marie Lassen), overfor hvem jeg var mig bevidst at have udtrykt mig med en Beskedenhed, som sømmer sig min unge Alder, var langt fra tilfreds. Dette ærede Medlem betragter mig jo som en Yngling og begik da den store pædagogiske Fejl først at rose mig i sin første Tale over alle Bredder for derefter i sin anden Tale at bebrejde mig, at jeg var blevet stolt over denne Ros og ikke udviste den fornødne Beskedenhed. Jeg vil blot sige til det ærede Medlem, at det ærede Medlem endnu har udfoldet saa ringe Virksomhed her i Tinget, at jeg ikke er i Stand til at drage nogen Sammenligning mellem os med Hensyn til Spørgsmaalet om Beskedenhed, og jeg vil derfor lade dette ligge.

Den højtærede Justitsminister fandt, at Stridspunkterne mellem os efterhaanden forsvinder, og det kan jeg kun hilse med overordentlig stor Glæde, da ikke et eneste af mine Synspunkter er forsvundet. Det maa altsaa betyde, at den højtærede Justitsminister efterhaanden, ogsaa paa Omraader, hvor han undlod direkte at rose mig, er blevet klar over, at naar vi først